Гойдається вечора зламана віть,
Мов костур сліпого, що тичеться в простір
останньої невіді. Жалощів брості
коцюбляться в стінні. А дерево спить.
Гойдається вечора зламана віть,
туга ніби слива, рудою налита.
О ти всепрощильна, о несамовита!
Осмутами вмита твою неясить.
Поорана чорна дорога кипить —
Нема ні знаку од прадавнього шляху!
Тугий небокрай, погорбатілий з люті
гірких доторкань. О піддайся покуті
непевности. Господи, дай мені жить.
Удай, що обтято дорогу. Що спить
душа, розколисана в смернім аркані
високих наближень. На серця екрані
гойдається вечора зламана віть.
І стежку твою обдало кушпелою...
...Роздайся, роздайся в двобої з добою!
Прислухайся тільки, чи Всесвіт не спить.
Усесвіт не спить. Він вовтузиться, во-
втузиться, тузаний хвацько під боки
мороками спогадів... Луняться кроки.
Це, Господи, сяєво! Це торжество
надій, проминань і наближень і на-
вертань у свої, у забуте й дочасне...
Гойдається невіль. І сонце не гасне.
І грає в пожежах мосяжних сосна.
І сонце твоє простопадне кипить!
І як мені, Господи, як мені жить?!
Клясти і любити, клясти і любити,
канчук цілувати і плетену пліть,
і небо твоє під торосами неб...
...Залізний, із пластику, шкла і бетону,
надибую пісню. Люблю їх до тону

шовкового голосу. Зацний погреб!
Поорана чорна дорога кипить —
нема ні знаку од прадавнього шляху...
...Сподоб мене, Отче, високого краху.
...Вельможно хитається зламана віть.